

P.Lasenic - KNIHA PRACÍ

Tři cesty: Iniciace, rit. cvičení, práce

Práce mají charakter buď dočasný, nebo opakovaný, nebo trvalý.

I.

§ 1) Syntetická rekapitulace předchozí hermetické průpravy

II. ZEMĚ

§ 2) Analýza spontánních činů

tj. Vystříhati se návykových činů a jednat vždy s plným vědomím. Kontrolovat naučené automatismy (vtipy, zbytečné mluvení).

§ 3) Úplné odvyknutí a ovládnutí:

- 1) silných emotivních hnutí: výbuch hněvu nebo vášně, nenávisti nebo patické lásky
- 2) nedostatku afektivity: lenost, pasivita, nezájem
- 3) desintegrujících faktorů: roztržitost, neklid, nervozita, nestálost

§ 4) Pudovému impulsu se silnou realizační tendencí čelit občas protikladným aktem

Např. v okamžiku, kdy chci na někoho "vyletět", říci místo ostrých slov nějakou laskavost apod.

§ 5) Kterýkoli den v týdnu se odříci nějakého osobního návyku:

kouření, mlsání, oblíbená činnost, od 12. do 24. hodiny

§ 6) Jednou v týdnu udržet mysl prostou všech myšlenek v bdělém stavu (1 hodinu)

§ 7) jednou týdně zachovat během dne po dvě hodiny naprosté mlčení

! Denně kontrolovat §§ 2-7

! V pátek §§ 5-7

III. VOLANCIE

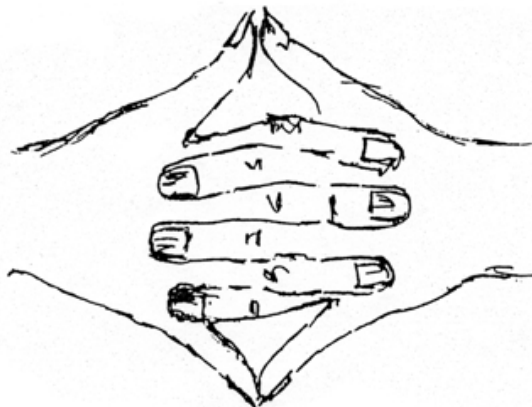
§ 8) Práce jako v § 5, ale jen od 16 - 18 hodin, každý pátek, každý týden

§ 9) Práce s kotoučem:

Černý kotouč Ø 15 cm s bílým středem Ø 3 cm pověsíme na zeď do výše očí. Asi 50 cm vedle bílý čtverec 20×20 cm. Osvětlení shora ze vzdálenosti 2-3 m střední síly: sedíme zády ke světlu, asi 1,5 m od kotouče.

- a) Asi minutu se upřeně díváme na bílý střed v bezmyšlenkovitém stavu a opakujeme při vdechu slabiku SI, při výdechu slabiku TE.
- b) Obrátíme zrak na bílou čtvercovou plochu a za stejných podmínek počítáme přeludové zjevy kruhu, působené zrakovým klamem.

c) Při ab) jsou ruce sepnuty a spočívají na krajině pupeční.

Cvik se opakuje nejméně po 15 dní večer.

§ 10) Práce se zrcadlem:

Konkávní sklo se potře na konvexní straně směsí:

10 dílů koptu

6 dílů tuhy

1 díl mletého magnetovce

1 díl prášku z retortového uhlí

rozmísené oranžovým šelakem

s 1 dílem kopálového oleje

ve 3-4 vrstvách. Na konkávní stranu se nalepí do středu cínové kolečko $\varnothing 0,5$ cm.

Technika: Díváme se denně večer do zrcadla tak, že natřená konvexní plocha spočívá v dlaních. Zrcadlo je mírně odkloněno od obličeje ve vzdálenosti asi 50 cm od čela a světlo (1 slabá svíčka) svítí za zády nahoře tak, aby jeho plocha byla homogenní. Poloha těla pohodlná, hlava nejlépe opřena. Mantra jako v § 9. Cvičí se po 8 dní, denně 5 minut.

§ 11) Dtto jako § 10 - zvýšit na 10 minut, cvičit další 3 dny. Zjevy, které mohou nastat, ale nemusejí, při cvičích se zrcadlem, jsou bez zvláštního významu a představují jen zrcadlení vnitřního světa subjektu. Důležité je bránit se během cvičení spánku a ospalosti a naučit se dokonale ovládat i podvědomí.

§ 12) Zvýšit cvičení dle § 10 na 15 i více minut a užití slabého kuřidla ze šalvěje a bezové dužiny ve váhovém poměru 2:1.

§ 13) Cvičení dle § 12 provádět pravidelně jen 1× týdně a sice v pátek po 20 minut - večer po západu Slunce.

§ 14) Cvičení s nýty Fe, Cu, Zn

Do černého matného lepenkového kotouče $\varnothing 10$ cm se zakreslí do středu neznatelně rovnostranný trojúhelník o délce hrany 15 mm. Do hořeniho vrcholu zatlučeme Zn nýtek o průměru hlavičky cca 5 mm. Do levého dolního vrcholu Cu nýtek a do pravého Fe nýtek (u ženy se zamění Cu a Fe). Měděným drátkem 0,1-0,3 mm se spojí Cu-Zn-Fe. Od hlavičky Cu vedeme drát k palci levé ruky a od Fe hlavičky drát k prsteníku pravé ruky. Drátky omotáme okolo poslední falangy dotyčného prstu.

Technika: Kotouč se pověsí na zeď do výše očí, usedneme do vzdálenosti cca 2 metrů a zapojíme drátky na ruce. Ruce nejsou spojeny, spočívá každá na souhlavném stehně tak, aby dlaně stály proti sobě a palce volně přiléhaly nahoře. Osvětlení (silnější) ja za zády. Na tento trojúhelník se upřeně díváme 10 minut, mantra jako u § 9, nesmí se však vyslovovat, pouze myslet v duchu. Cvičí se večer 10 minut po celý měsíc, kromě pátku.

IV.

Úloha “mřížovaného čtverce” na 2 roky šestnáctka

V. ELEMENTY

Volanciemi a přidruženými cviky se vypěstuje a zpevní sebevláda a soustředivost. Musí být možné libovolně ovládnout mysl a řídit ji jak k vyprázdnění, tak k soustředění pozornosti. Je to předběžný výcvik pro práci se živly. Po skončení této etapy se pokročí k práci na elementech, jejímž úkolem je vytvoření jistoty sebou samým a nabytí dokonalé sebevlády nad sebou samým. Elementární práce lze rozdělit na 5 etap:

- 1) vyvolání nálady vhodným pózismem vnějších tvarů a gest
- 2) aplikace tohoto stavu nálady na vlastnosti cvičeného živlu
- 3) koncentrace elementárního pocitu do jednoho ložiska v těle tzv. “životní ložisko” (plexus solaris, umbilicus)
- 4) rozšíření elementární pocitové představy až do nekonečna
- 5) opětovné stažení této představy do vlastního já (nikoli do ohniska sub3)

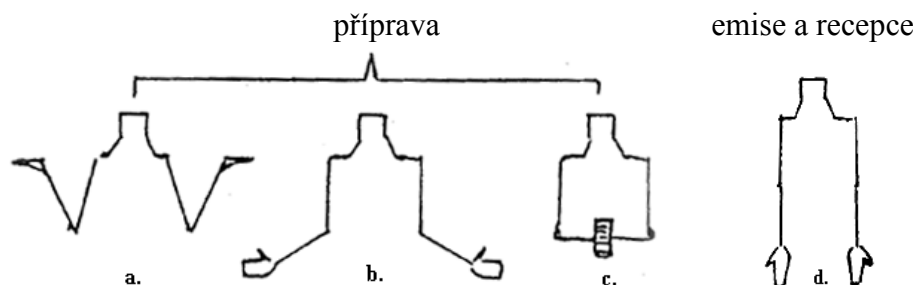
Tímto způsobem se docílí tzv. “živlového dýchání”, při němž dech v pravém slova smyslu (musí být pravidelný, hluboký a přirozený) udává jedině rytmus. (Přirovnání k vlnám na hladině po dopadu tělesa do vody.) Živelným dýcháním se dojde k zodiakálním analogiím, jež teprve vedou k dokonalé vládě nad elementy.

Cvičení § 13 provádět nadále jednou týdně, § 14 rovněž jen jednou týdně.

§ 15) Cvičení elementu “vzduch”

I

VZDUCH: pózismus

ad a: Obecná představa nekonečného prostoru naplněného elementem vzduchu.

ad b: Přidatná představa vlastnosti, tj. mírný vánek.

ad c: Přidává se představa lehkosti.

ad d: Spojením předchozích představ se evokuje pocit.

II

Ulehne naznak nohama k východu a pocit elementu evokujeme uvnitř těla tak, jako by tělo bylo jen lehká slupka naplněná elementem vzduchu, stále se rozpínající.

III

Tento pocit se koncentruje do solárního plexu. Lze si vypomoci automaticky rytmem normálního dechu, tj. každým vdechnutím přitahujeme současně z horních i dolních partií těla tento vzduch směrem k plexu, kde ho posléze nashromáždíme.

IV

Prudce vydechneme s představou, že se tak stalo - jakoby celým povrchem těla - kolmo nad sebe, jako do tlustého komínu, jehož půdorys má obrysy našeho těla - ležícího. Tak vyhodíme do prostoru takových vodorovných vln tolik, až pocítíme, že splynuly s nekonečnem.

V

Pak bez přerušení necháme dojít poslední emisi k jejímu cíli v nekonečnu a velmi pomalými dechy stahujeme zase postupně vydechnuté vlny zpět do těla. Vdechnout - přijmout - je, musíme ale celým povrchem těla od nohou až k hlavě. Po každém jednotlivém vdechu zadržíme na okamžik dech s představou, že čistý element proniká celým tělem a trvale ho podržíme. Vydechnutím se zbavujeme nečistoty. Pózismem se vžíváme do živlů. Póza je upevněním představy. Musí se cvičit tak dlouho, až se docílí pocit představeného. Docílíme-li toho, potom si pocit pamatujeme.

Vlastní cviky: Cesta a, b, c, d, opakujeme jednou denně večer, stojíce obráceni čelem k východu (proti prázdné stěně). Všechny čtyři figury spojíme v plynulý pohyb a sugerujeme si při tom současně představu a pocit vzduchu, která vše prostupuje. Tato práce se dělá 7 dní. Další týden se postupuje jako shora jen s tím rozdílem, že ulehne naznak a zabýváme se představou, vzniklou ve cvičení předchozím, ale bez slovních definic. Pociťujeme ji uvnitř celého těla, jako bychom byli vzduchem prostoupeni a utvořeni ze vzduchu. Když je představa vzdušného těla nejintenzivnější, zkoncentrujeme ji do jednoho bodu v těle, do solárního plexu. Provozujeme další tři dny. Další fáze trvá celkem 18 dnů a spočívá v tom, že získanou ideu vzduchu rozptýlíme do nekonečně vysokého sloupce tak, že každým výdechem si představujeme vlnu vystupující kolmo z našeho těla. Vlna ale nepřerušuje kontakt se šířenou představou. Vdechem nasáváme z těla, výdechem emanujeme vlnu, jež vychází z imaginovaného ohniska v těle. Pak následuje obrácený postup. Tuto nekonečnou představu stahujeme zpět do těla. Každým vdechem vniká do nás ploše jedna vlna. Výdechem se pak zbavuje špatných látek a ponechává v sobě nejčistší vzdušnou substanci. Celé cvičení nemusí trvat déle než 8 min.

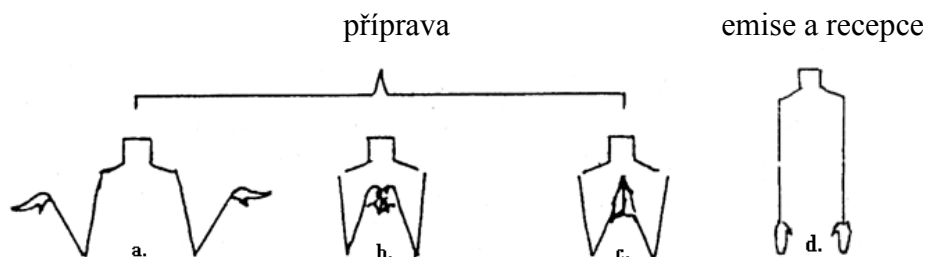
! §§ 13, 14 jednou týdně

! § 15 se ruší

§ 16) Cvičení elementu "voda"

I

VODA: pózismus

ad a: Představa vody, jež se kruhovitě přibližuje, až se dotkne chodidel.

ad b: Přidáme představu vlastnosti, tj. vlhka (stoupání vody kolem našeho těla).

ad c: Přidáme představu chladu a zimy.

ad d: Spojením předchozích představ evokujeme pocit.

Cvičení opakujeme jednou denně večer před spaním, čelem k západu, proti prázdné stěně. Přitom si sugerujeme vnitřní pocitovou představu vody vše prostupující - bez slovních definic. Celá práce trvá 7 dní.

II

V dalším týdnu opakujeme cvičení sub I, potom ulehne naznak a zabýváme se představou (bez slovního výrazu) vzniklou z předchozího cvičení, kterou pociťujeme uvnitř celého těla, jako bychom byli zformováni z vody. Naznak ležíme nohama k západu. Cvičí se 1 týden.

III

V dalším opakujeme cvik sub I a II a když je představa nejintenzivnější, zkoncentrujeme ji do jednoho bodu v těle (solární plexus nebo krajina umbilikální). Cvičí se 3 dny.

IV

Emitujeme tak, že výdechem z bodu (plexus) se z nás kruhovitě rozběhne horizontální vlna do veliké dálky, jako bychom se nacházeli na vodní hladině a od nás se koncentricky šířily vlny po hladině. Tyto vlny vysíláme tak dlouho, až pocítíme, že se dotkly nekonečna.

V

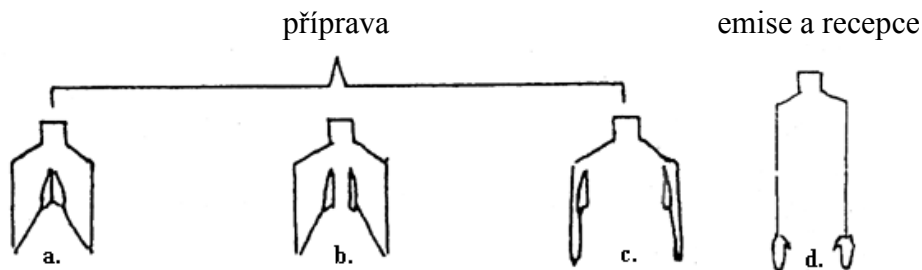
Obrácený postup než v předchozím cvičení. Velmi pomalými vdechy stahujeme zase postupně všechny kruhovitě horizontální vlny zpět - pohlcujeme je tělem. Po každém stažení zatajíme dech s představou, že velmi čistá substance elementu vody nás proniká a ukládá se v těle. S vydechnutím imaginujeme opět odhození špatných látek elementu i těla.

IV a V se cvičí současně celkem 18 dní. Délka celého cviku I-V je 6 až 15 minut.

§ 17) Cvičení elementu "ohně"

I

OHĚŇ: pózismus

ad a: Obecná představa elementu ohně jako příčiny života.

ad b: Přidáme představu tepla či horka.

ad c: Přidáme představu vlastnosti, tj. svíravosti - sucha.

ad d: Spojíme předchozí představy a evokujeme pocitovou představu elementu.

Cvičení opakujeme jednou denně před spaním čelem k jihu a sugerujeme si vnitřní představu horka, které prostupuje celým tělem (7 dní).

II

Cvičení sub I, potom uleháme naznak a zabýváme se vytvořenou vnitřní představou ohně, kterou pozvolna soustřeďujeme do jednoho místa (solárního plexu), nohy směřují k jihu (7 dní).

III

Cvičení sub I a II, potom si představujeme tenkou žílu o síle vlasu, která probíhá středem těla, jako jeho podélná osa. Tato žíla musí procházet bodem sub II (solárním plexem). Touto žílou necháme probíhat plamen rozdmýchávaný proudem vzduchu, který jsme probudili dýcháním (3 dny).

IV

Cvičení I, II, III za sebou a k tomu představu, že se žíla pomalu zesiluje až vyplňuje celé tělo, jež se stává pouzdrům pro tavící ohně. Představa těla mizí, stáváme se ohnivým sloupem šlehajících plamenů v rytmu dechu, sloupem, jenž objímá celý vesmír.

V

Po dosažení předchozího stavu postupujeme obráceně IV-I, až představa ohně zmizí - nesmí se udržovat jako u živlů předchozích, protože by došlo k horečnatým stavům. Přestáváme

pomalou vnímat dualitu představitele a představovaného. Potom pozvolna přecházíme k normálnímu stavu (IV-V celkem 18 dní).

§ 18) Cvičení elementu “země”

- 1) Sugerujeme si vnitřní představu stažení veškerých pevných prostorových částic do tvaru malé kuličky v solárním plexu. Kulička přibírá tyto částice a vzrůstá do tvaru obrovské koule, jejímž středem je náš plexus solaris.
- 2) Jakmile si osvojíme pocit země v solárním plexu i v nekonečnu, zharmonizujeme představu s dechem tak, že při vdechu se koncentrujeme na malou kuličku a při výdechu na nekonečně velkou kouli. Toto cvičení trvá asi polovinu doby předchozího cviku ohně, tj. cca 10 minut. Cvičení se koná vleže jako při předchozích živlech, s noham k severu.

§ 19) Nyní po 16 dnech opakujeme předchozí cvičení §§ 15, 16, 17, 18, každé z nich po 4 dnech.

VI.

§ 20) Ztotožňování

- 1) Večer při mírném světle o samotě usedneme do pohodlného křesla a na stůl před sebe postavíme jednoduchý předmět do vzdálenosti asi 1 metru.
- 2) Snažíme se vžít do tvaru a podstaty předmětu tak dalece, že se s ním konečně ztotožníme (žijeme a cítíme s předmětem). Chceme-li toto cvičení ukončit, musíme převést představu ztotožnění z předmětu opět na sebe, tj. ztotožnit se sami se sebou. Cvičí se 2× týdně večer po západu slunce 10-20 minut.

Ztotožňovací metody se užívá k různým magickým praktikám, při nichž se implantuje vůle, představa nebo přání do předmětů nebo bytostí mimo operujícího, aby se dosáhlo zamýšlených reakcí.

VII.

§ 21) QADRATRIX

Pyramidální schéma vnitřní kvadratury

Denně jednu hodinu večer dle vlády znamení počínaje prvním dnem podzimního slunovratu.

Vychází se z jednoho určitého živlu, ten se promítá do nekonečna a z nekonečna se vracíme po dráze druhého živlu zpět do svého nitra. V zásadě se má začít s tímto cvičením o podzimním slunovratu proto, že před započítím nového života nebo vnitřního bytí je třeba projít analogicky s přírodou dočasnou smrtí. Je to jednorodní cyklus, který má vést k vnitřnímu procítění přírodních a kosmických procesů a vytvořit v nás ideál primitivního Kadmona. Je nutno opakovat třebas i několik let, až tento vnitřní svět ovládne člověka docela. Potom lze číst řeč pocitů v knize přírody. Cvičí se denně 1 hodinu večer podle vlády příslušného znamení a elementu. (Viz “šestnáctka” část IV za § 14.)

§ 22) Ladění

Realizací dosavadních úkolů jsme si vytvořili svůj vnitřní svět, řeč a kulturu vnitřních pocitů, jimiž můžeme s přírodou hovořit. “Vnitřní slovo” je lidské řeči tak vzdáleno, že je nelze lidskou řečí interpretovat. Lze tak učinit nanejvýše v podobenstvích, která jsou mnohdy profánnímu málo srozumitelná. Aby byla tato vyjadřovací schopnost alespoň poněkud možná, lze podle zodiakálního systému sestavit 12 základních hledisek, jež mohou být pomocným prostředkem k spontánnímu pronikání podstaty věci. Vzhledem k tomu, že příroda i Bůh jsou obsaženy ve všem, lze z každé věci číst základy věci jiné. Tím byl položen základ k ladění.

Účelem ladění je vytvořit osvíceného člověka, jehož mozek není skladištěm mrtvých foliantů vědění, nýbrž je tvůrčím orgánem intuice a vnitřního světla.

- 1) aries: bytí, klad, existence, fyzický druh, forma, subjektivní projev
- 2) taurus: prostředí ladiče, objektivní projev, vztah k prostředí
- 3) gemini: způsob života ladiče v prostředí, pohyblivost
- 4) cancer: podmínky tohoto života
- 5) leo: vliv ladiče na okolí, jeho průbojnost
- 6) virgo: vnitřní život ladiče, sebezachování, trvání
- 7) libra: poměr ladiče k celku v nejširším slova smyslu
- 8) scorpio: nepřátelé a protiklady ladiče
- 9) sagittarius: poslání, tendence a cíl ladiče
- 10) capricornus: egocentrické uskutečňování poslání
- 11) aquarius: univerzální uskutečňování účelu ladiče
- 12) pisces: smysl a cíl obětování ladiče

Poznámky: K ladění se má použít přirozený předmět nikoli tvar. Jako téma se má volit konkrétní pojem. O ladiči se nesmí mluvit, ale je třeba se držet zvoleného tématu. Při kladení otázek se má intenzivně hledět na povrch i do nitra ladiče a mají se pozorovat automaticky se utvářející spoje mezi tématem a ladičem. To je jednoduché ladění. Dalším stupněm je učinit abstraktní téma sekundárním ladičem, pomocí něhož lze přejít na jakýkoli výsledný předmět.

Nezapomeňte, že celý popsany systém je přípravnou nebo pomocnou prací, kterou nepochopí žádný analytik nebo pozitivista. Účelem této práce je přivést člověka k spontánnímu chápání jednotné podstaty všeho a nenásilnému vyjadřování se v maximech lidské řeči. Jakmile se tento systém vžije automaticky bez potřeby slovních definic, dostoupili jsme oné skutečnosti, která je korunou syntézy v poznávání všech věcí.

4. března 1939

VĚDĚNÍ (ladič: uhlí)

1. Vědění je relativním kladem každé existence. Každý organismus žije jakýmsi vědomím své existence a souhrn toho, co si uvědomuje, vede ho k poznávání a projevu, který je vždy úměrný agregátu jeho existenčních, resp. duchovních poznatků. Můžeme říci, že každý organismus něco ví, ale projev jeho vědění je závislý na způsobu - vlastně možnostech - jak své vědění sdělit. Hovoříme tedy o zákonité úměrnosti poznávání a sdílení. Vycitujeme zde jakousi nutkavou účelnost - tedy prozřetelnostní projev. Není žádného vakua, neboť příroda se děsí prázdnoty. Všude je přímá závislost a touha projevit se - ale nikde - krom Boha - není absolutního vědění, tj. onoho ukončeného vědění, nazývaného "vševědoucností".
2. Nemůžeme si však představit tvárnější hodnoty než je vědění. Každé společenství jest nepřímou závislostí... A celé naše vědění je od kolébky až do hrobu buď jakousi bezděčnou vampyrizací - anebo závislostí dítěte. Ale objektivní vědění - je mluva zákona. Zákon byl před naším věděním, zákon bude po něm, on je krásou trvání - on je krásou vědění. Naše vědění je tudíž - uzráváním oné krásy, jež je hnětena rukou zákona.
3. A to je řetěz proměn - řetěz, jehož články tak souvisí, že je to vlastně proměna sama. Ale proměna pomalá - protože závislá. Vědění je tedy neustálá přeměna hodnot - krystalizace hodnot s řadou zdánlivě vzestupnou. Řekneme-li: jinoch - muž - stařec, anebo: housenka - kukla - motýl, je to příměr, jemuž ale schází další průmět, totiž průmět mezery za zdánlivým koncem. Vědění tedy jest neustálou - tudíž cyklickou - přeměnou hodnot.
4. Vyhledejme zdůvodnění tohoto nepřetržitého impulsu. Je jím prostý tlak na hodnoty toho, co již víme. Je to tlak velmi citelný, neboť zasahuje vždy disharmonicky do zdánlivé spořádanosti našich vědomostí. Každý útok na tuto izolaci znamená pohyb a úsilí o udržení souladu v dosavadním vědění.
5. To je užitek proměny. Hodnota vlastního vědění má se navenek projevit moudrostí. Moudrost je užitek vědění. Tak se uplatňuje vědění v kladném zevním vlivu na okolí a stává se zmocněným dobrodiním; užtkem ohně a dobrodiním světla.
6. Naše vědění je především - zráním vnitřního života. Jest zráním prosté moudrosti, jejíž užitečná krása jest huštěním a zachováváním toho, co má trvat.
7. Víme, že život je kruhem existenčních proměn - a naše vědění se analogicky obrátí v jeho neutrálním vzestupu k jedničce a sestupu ke čtyřce - znovu a znovu sublimuje, zrcadlí se ve snoubení kladu a záporu, aby se stalo Órem - tj. existencí touhy zůstavené vlastnímu hnutí, ale touhou -jež žhne a znovu a znovu zaněcuje.
8. Pak ale na své kruhové pouti zčišťuje se lidské vědění poznáváním svých nepřátel a protikladů. Kdo neplní zákon, ocitá se tvář v tvář marnosti... Zákon je časem našeho vědění a nikdo neuspíší svého vědění, než naplněním zákona. Axiomata zákona jsou naplněna krásou - jež je posvěcena účelem.
9. Vědění je nesporným užtkem, jenž sublimován přechází v samostatnou potřebu, ba v nezbytnou potřebu. Všechno, co je v tomto smyslu nutností, je zároveň už prostou existenční podmínkou, čili - aspektem zákona. Zde už poznáváme zákon jako zjevení prozřetelnosti - jako svébytné světlo a skutečnou slávu vědění.
10. V egocentrickém pojetí se však hodnota vědění dostává nezřídka na pole nejistoty. Je-li vědění jednosměrně organizováno a poutáno na oblast osobnosti, pak je to pošetilost a blud niterného šera. Člověkovu nitro se zrcadlí přímo v hodnotách jeho vědění. Kdo

nehledá spojení jedince s celkem, ten nalézá - sebe sama - ale ve svém stínu... Jeho vědění je efemerní a nemá smysl, pokud zrál mimo zákon.

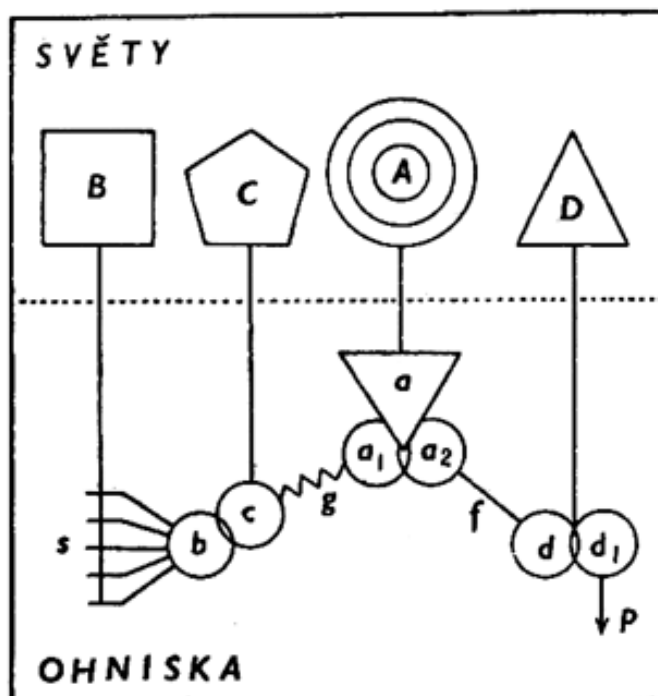
11. Zákon je tedy všechno - určené všem. Je to trojjediné světlo vědění a oheň v sobě se obnovující. Víme, že jsme - a musíme vědět, abychom byli. Naše vědění je tedy užitekem prozřetelnosti, jež se zrcadlí ve schopnostech našeho poznávání - jež byly zažehnuty znalostí zákona.

12. Obětování osobních hodnot za hodnoty zákona - je pak přirozeným důsledkem onoho pravého vědění...

Působení čtyř světů na člověka

(Viz Fluddův obrazec)

- Čtyři zevní světy, totiž:
1. svět boží,
  2. svět vizí,
  3. svět představ,
  4. svět hmoty,

Fluddovo schema působení makrokosmu na člověka.

Výklad: A = svět intelektu, svět boží; D = svět vizí; C = svět představ; B = svět hmotný; s = smysly lidské; b = centrum fyzických vjemů; c = ohniško imaginace; a = ohniško intelektu; d = centrum memorativní; p = mícha.

zrcadlí se přímo a nepřímou, tj. aktivně a pasivně v životě a paměti naší duše. Životem naší duše běží nepřetržitě pásmo impulsů. Některé si uvědomujeme, jiné nikoli. Proto aktivitu a pasivitu těchto zážitků hodnotíme dle toho, zda si je pamatujeme a uvědomujeme, či nikoli. Je to jakási aktivní a pasivní paměť člověka.

Onou aktivní pamětí můžeme nazvat člověka ve světle Slávy. Je to ono biblické "Jsem, který jsem..." tedy člověk jako paměť Nestvořeného Světla - člověk oživší v paprsku Adama Kadmona...

Onou pasivní pamětí můžeme nazvat onen oceán všech těch bezděčných pocitů, v nichž se koupe duše celý život. Snad již při prvním jejím procitnutí ve svém tělesném žaláři ozývá se

tato inferiorní paměť, aby člověku byla připomenuta sudba živých - totiž stále se rozhodovat mezi světlem a stínem, tj. mezi úlohou Tvůrce - anebo bezděčného nástroje. Pomocí Fluddova schématu pokusíme se tedy vymežit:

Oblast člověka Tvůrce - a jeho negativ

Živým zdrojem světů: fyzického, dále světa představ a světa vizí je tedy Nestvořené světlo - či boží svět, anebo svět intelektu. Odtud prýští dynamismus všeho, co prožíváme. Nestvořené světlo - boha - můžeme pochopit pouze ve světle stvořeném - čili v reakcích na to, co se v nestvořeném světě dělo. Poněvadž Světlo prochází ohniskem paměti, aby člověka "stvořilo" - vniká věstec do světa vizí tím, že se zbaví vzduchu. Vzduch je totiž časem principů, anebo přesněji zplodinou, jejíž manko převádí živly na principy. Tím se prorok takto přeladuje do světa principu trojného, v němž není čas. Vniknout do světa vizí tedy znamená číst ze světa principů v přítomnosti, neboť všechno dění se indukci odehrává nejen ve světě hmotném, nýbrž i ve světě principů. To je vysvětlení písmeny - Dd - ve Fluddově obrazci - stanovení kontaktu se světem vizí. Tudy vcházíme na cestu ke zjevení problémů Kabbaly, antropomorfizace bytostí a vznešených společenství onoho světa...

Leč sestupme níže a pátrejme po podrobnostech počátku, kde se poprvé zablýskl prvočinitel tvoření: "člověkova víra". Byl to projev touhy po zbožštění - touha zbavit se omezení a konečnosti. Nuže, bylo to opět Nestvořené světlo, jež ozařovalo ohnisko paměti a člověk promítal svoji zpočátku nepovědomou touhu do vize světla, aby se dočkal skutečnosti svého ideálu.

Tak vznikala náboženská a tak se tvořily nevědomé řetězy sdružených vůlí. Nazíraví jedinci přinášeli formu - a duše davu se v ni vtělovala. Takto počal člověk číst ve světle stvořeném. Musel nejprve věřit - aby se přesvědčil, že věří dobře. Vznikala božstva a společenstva bytostí a zjevil se člověku i problém dobra a zla.

Poněvadž všechny vnější jevy se indukují v příslušných střediskách mozkových, vzniká tu komplikovaný svět zážitků, napájený z depa pasivní paměti. Jakost našich představ je ovlivňována vjemy fyzického světa - resp. stínem fyzického světa - a na druhé straně působí tu svět intelektu. To všechno pak zkrušuje duši člověka pocitem věčné nehotovosti. Není tu ničeho zažitého a konstantou všeho je pocit stálé nejistoty. Nejistota proto, protože pasivnost - a pasivnost je procesem neodstranitelných závislostí. A to je právě onen obrácený obraz - negativ člověka tvůrce...

Kde je tedy člověk tvůrce? Zkusme pouze naznačit tuto odpověď dle Fluddova schématu. Přímé spojení s boží plání, tj. nestvořeným světlem, má pouze centrum paměti. Boha můžeme chápat, ale jen ve světle stvořeném. Tam promítáme víru toho - co jsme pochopili.

Tvoříme tedy jenom to, co jsme z Boha pochopili. Víra proto zůstává jedinou odpovědí - vlastně jedinou skutečností našich představ - a pojetí Boha.

ČLOVĚK - BŮH

Poznávání své duše v jejích silách je poznávání Boha. Tak poznáváme Boha v relativním projevu. Chápat můžeme z boha jen tolik, kolik jsme pocítili, neboť absolutno je nepředstavitelné - ale pocítitelné. Boha můžeme chápat, ale jen ve stvořeném světle. Tam promítáme víru toho, co jsme pochopili - pocítili. Promítáme tam tedy nejčistší pocity - čili víru svých představ. Pocitová čistota našich představ - čili víra - je jedinou skutečností našeho Boha. Žádná představa o Bohu nemůže být nikdy konečná a definitivní. Každý závěr našich představ o Bohu je tudíž jen dočasným obrazem naší současné filosofické čistoty - tedy čistoty relativní. Nepochopitelný Bůh - čili Absolutno - je ale absolutní čistota všech idejí...

Člověk ke člověku

V člověku není asi žádné absolutně čisté ideje. Každá jeho idea je porušena, pomíšena a zatížena současností - tedy vždy nějak ovlivněna. Člověk se dívá na člověka jen dle toho, jakým je sám. Člověk je mikrokosmos, čili ozvěnou Věčnosti a způsob jeho chápání této věčnosti se přenáší i do způsobu jakým chápe bližního. Kdyby vzdělanost byla jen schopností rozumět bližnímu, bylo by to málo. Rozumět bližnímu znamená - předně rozumět sobě. Hermetický filosof musí předně pochopit své místo v ozvěně této věčnosti. Kdo toto pochopí, bude chápat bližního v sobě a sebe v bližním. To je pravý filosofický odvrát od negace a zaujetí tvořivého postoje ke všemu..

Člověk ve svém poslání

Cílem filosofa by měla být prostota - uzavírající všechny ideje. Pocit je idea zbavená úvah. Řeč pocitů je děj poznávání, v němž není prostředník. Je to prosté vyžívání fakt, jež jsou proto, že být musí. I člověk sám není než souhrnem určitých fakt. Každé faktum je syntézou zákonů. Myšlení ale už je analýzou zákonů, nikoli však bezprostředním zážitkem. Člověk pak je už jenom výběrčím tónů na harfě Věčnosti. Na kterou strunu udeříš, ta se ti ozve. Posláním člověka je relativní poznávání boha v čistotě vlastních idejí.

VYBĚRAVÁ SLUČIVOST

Příroda nevyhledává křížení, ale podporuje vývoj. Tento vývoj je podmíněn rasově a druhově harmonickou slučivostí. Vyšší sociologické celky se obecně sdružují jenom na základě podobnosti druhu. Dvě docela totožné jednotky se slučují zevně lhostejně a vnitřně samozřejmě. Jedinec přiřazuje svoji osobitost k celku, tak jako se slučují dva plameny ohně nebo dva pramínky vody. To je provázáno celkem lhostejností. Setkají-li se ale dvě varianty téhož druhu, sdružují se proto, že jsou harmonické. Trojzvuk, čtyřzvuk a všechny varianty další, vznikají tedy nesporně výběrem. Harmonické varianty tvoří pak akord druhu - tedy již celek zcela nový, širší. Toto slučivé vybírání je pak už akce docela přesně číselně stanovená. Je-li tomu tak v hudbě a malířství, děje se to analogicky i ve sféře myšlenek, pocitů a představ, protože v celé přírodě existuje toto tajné příbuzenství mezi číslem, tónem, barvou a rytmem. Vyběravá slučivost je tudíž i činitelem, který terminuje vznik sympatie - nebo antipatie.

Antipatie - jako disharmonická skutečnost nevytváří žádné celé jednotky. Víme, že např. dva jedinci výbušní nebo samolibí nikdy dlouho vedle sebe nevydrží, protože obecně negativ se vůči negativu vždycky izoluje. Za pozitivní považujeme ale všechno tvárlivé, nenásilné a schopné harmonické akomodace druhové.

Problém dobra a zla v projekci na svět

Řešení tohoto problému vyplývá z předchozího objasnění. Všechno dění v přírodě je zřejmě ve stálé harmonické odvislosti. Je to tedy pojem dobra v podstatě totožný s pojmem každé harmonické skutečnosti. Zlo je potom každý nesoulad. Je tudíž zřejmé, že každé poznávání, které míří k syntéze - je dobrem v plné hodnotě.

Právě tak je ovšem nevědomost a netečnost jaksi zlem, resp. hodnotou disharmonie anebo disorientace. U člověka představuje tuto nerovnováhu dění buď nesoulad nebo nehotovost rozumu a citu. Rovnováha, myšlenkový a citový výběr je pak jediným rozpouštědlem těch protiv, které evokují nepřátelství člověka k člověku a zdánlivé dělení světa v sympatické a antipatické pojímání dění. Kdo je v stavu poznávat všechno z hlediska všeobecné syntézy, vytváří si svět dobra přímo v sobě a svět musí i k němu slovem dobra promluvit. Profánus ale

- ačkoli umí konat dobro - přece se mu vrací pravidlem zlo. Je to proto, že hodnota tohoto spekulativního a chtěného dobra nemá nutné syntetické čistoty.

MORÁLKA

Morálku člověka hodnotíme podle toho, jak svých zásad používá ve skutečnosti. Užitek nebo špatnost jeho morálky je tedy výkladem jeho osobnosti. Člověk porozumí Bohu, stačí-li chápat principy všeho dění ve světle absolutní harmonie. Reintegrace - je tudíž výstupem do světla tohoto užitku. Pak tedy člověk k Bohu vystupuje na tolik, na kolik se jeho ideologie stala skutečnou, morální - a tudíž harmonickou s plánem věčného dění. Ať činí tedy člověk cokoli, nesešoupí z transcendentna k němu nic více, než ozvěna jeho vlastní mentální a citové skutečnosti, v níž člověk bytuje. Pak jsou i andělské hlady jen ozvěnou andělskosti ve schopnosti člověka.

Hermetické zdůvodnění morálky

Člověk umí věřit v pravdu - ale umí také věřit v lež. Tento výběr záleží na kritériu, jež se rodilo snad již ve způsobu, jak se člověk dovedl učit - poznávat - a jak se naučil dobývat svůj chléb. Lidé tak učiní buď s určitým sebevědomím, směle nebo lstivě, také trpělivě nebo překotně, brutálně a vším možným způsobem. Tady člověk krátce hledal poprvé své skutečné schopnosti. Kdo chce ale dobývat chléb ducha, musí hledět, aby se jeho slova vždycky kryla se skutečností - aby tedy mluvil vždycky pravdu. V každém slově člověka má být skutečnost něčeho - a pravda něčeho. Z těchto skutečností pak vzniká nejen krásná víra v toto trvání, ale vnitřní potřeba rozšířit a poznat toto trvání na celé své bytosti. Hovoříme-li o okultním smyslu morálky, máme na mysli jediné takovou morálku, jež vzniká z přirozené potřeby - tedy jako souhrn oné niterné syntézy, která ověřuje pravdivost všeho předně v sobě samém. Jedině tato bezděčná a samovolná morálka má cenu.

Kdo pochopil problém dobra a zla, pochopí snadno každou nectnost jako vzpouru proti plánu všeobecného dění. Samolibý člověk nikdy neuplatní svá přání navenek a zůstává obyčejně neschopen. Rovněž tak sobec se svým niterným komplexem bude vždycky v rozporu se světem. Ponese těžce své okolí a okolí ponese těžce jeho. Lhář nikdy pravdu neřekne, ale řekne-li ji přece jenom výjimečně - tu se to už jako pravda neprojeví. Mluví-li někdo naopak stále pravdu - a pak jedinkrát si zalže, nikdo to jako lež nepřijme, neboť oba dva příklady jsou tzv. ničením fakta. Žvanivec je neustále vampyrizován bližními a ničeho se z jeho přání nesplní. Obecně provádí nemorální člověk na sobě samém všeobecnou negativaci - a to tak účinnou, že staví mezi sebe a každý objekt podivnou zeď záporu. Nezbytným následkem této izolace je pak vzrůstající chuť uplatňovat právě ony hodnoty, jež mu svět dává pociťovat v neuplatnitelnosti. Tito lidé problém zla nerozřeší a zlo jako takové - snad ani nerozeznávají a rozhodně je také neuznají.

PŘÍRODA

Příroda je odleskem všech mentálních skutečností a také důkazem absolutního sestupu Ducha do hmoty, neboť každou skutečnost hmoty předchází skutečnost její ideje. Příroda je zjevením jednoty ideje projevené ve všem. Všechno z Boha se tedy projevilo, nic nezůstalo nečinné. Všechno se vyjádřilo. Ideje se sdružovaly v symboly a tvárlivá síla používala těchto symbolů ke tvoření. Příroda je tudíž personifikací - snad všech idejí bytí.

ŽIVOT

Život je projevem věčnosti v čase. Je to řada existenčních proměn vědomí. Cílem těchto proměn je evoluce - a vývoj nastupuje jen tam, kde bylo využito hodnot poznání. Život - čili tvoření, je tudíž neustálé omlazování hodnot, jež kvalifikují náš projev. Pak je život vlastně

rytmus - neustálý vzestup a sestup, rytmus vymezený časem a prostorem. Vyřadíme-li čas a prostor, mizí život a dostáváme se do věčnosti. Dokonalým pantaklem života je kruh představující trvání a skutečnost idejí.

SMRT

Smrt je tu proto, že je tu život. Životu slouží tím, že svléká závislost času. Život obléká ideu v tělo. Takto všechno bytí se zrcadlí v nebytí smrti právě tak, jako věčnost se zas zrcadlí v čase. Jedině antagonism kladu a záporu zaněcuje světlo vyrovnání. Uklidnění výkyvů je mimo projev osobnosti. Návrat v trojjednost je návratem v neosobní bytí. Smrt je obráceným obrazem všech projevených hodnot a vdech i výdech života prochází filtrem smrti. Pak je smrt vlastně jenom zastavením rytmu - nečinností, klidem, prázdnotou, kterou naopak příroda ihned uplatňuje.

ČAS

Čas je podmínkou života a prostoru. Naše skutečnost je v čase, ale naše bytí je mimo čas. My potřebujeme představu času a prostoru proto, abychom pochopili věčnost a bezrozměrnost. Čas je tedy pouze komentářem našich smyslových skutečností - je analogií myšlenky a více méně fikcí mozku. V trojném světě principů čas není, neboť čas je synem hmoty. Věčnost by ale nebyla bez hmoty, jako světlo by neexistovalo, kdyby nebylo tmy - a nebyla by smrt, kdyby nebylo života a právě tak by neexistoval pohyb, kdyby nebylo klidu.

Primerním zážitkem každého dění je pocit. Ten si však pro krátkost času mnohdy ani neuvědomujeme. Pocit je však rozhodně otcem a příčinou myšlenky. Myšlenka je tedy konkrétním pocitu. Je to tvůrčí pochod, kterým reagují naše centra na pocity. Pak je myšlenka tedy vysloveně tvůrčím pocitem, aktivní tvorbou, kdežto zážitek čistého primerního pocitu představuje pasivní přijímání. Proto je myšlenka jaksi prostředníkem - mezi vůlí a citem. Představuje pak vyrovnání nebo výsledek boje: kladu a záporu - čili ór. (Vzduch - trojka.) (O myšlence - 3. VI.)

FRAGMENTY

1. Hmotu chápeme, a proto ji poznáváme. (Uvědomování)
2. Představa je bezděčný výraz poznaného. (Relativní magnet. poznávání)
3. Vize je bezděčný vstup do trojnosti - izolování myšlenky. (Absolutní poznávání)
4. Nestvořené světlo nechápeme, neboť jím jsme a tudíž si Ho neuvědomujeme. (Absolutní vědění)

Obětavost, sebekritika, skromnost, smysl pro entusiasmus, klidnost, schopnost víry, podrobnost.

Problém vůle

Postavení karet k tomuto řešení:

21	11	18
žezlový		mečový
král		jezdec

Vůle je energie, která přeměňuje chaos a svým tvůrčím ohněm tvoří světy.

Vůle je ze stvořeného světa vyšedší tvůrčí oheň, jehož síly přeměňují chaos.

Problém mlčení
(řešení dle tarotu)

Mlčení je určitý silový vektor, jehož hlavním znakem je izolace, jejímž výsledkem je ovládnutí světa. (Dr. E.)

Základní hodnota moudrosti chápat svět. (L.)

Mlčení je počátek vítězné moudrosti, kterou lze hodnotit svět. (L.)

Postavení karet k tomuto řešení:

7	9	21
1	královna	
peníz	penízová	

Cena utrpení

Postavení karet k tomuto problému:

0	4	21
2	královna	
poháry	žezlová	

Pasivní oheň stvořeného světa, který vede k získání vlády nad jeho pudovou pošetilostí (osudovostí).

Síla, jejíž oheň ovládá stvořený svět a klade překážky pudové osudovosti.

Tato publikace od P. Lasenica vyšla v měsíci březnu 1993 při sekci kabbaly a alchymie Univerzálie společnosti českých hermetiků.

אבלם